

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

.SSN Beata Gudowska

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko Instytutowi Centrum Zdrowia Matki Polki w Ł.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 grudnia 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie zawarte w wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.

z dnia 19 maja 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zawartym w wyroku z dnia 19 maja 2011 r. - w sprawie o: 1. przywrócenie do pracy oraz 2. wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy - postanowieniem Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. zasądził od A. R. na rzecz pozwanej kwotę 1.410 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Powyższe postanowienie powód zaskarżył zażaleniem zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego § 13 ust. 1 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), w związku z art. 98 § 1 i 2 oraz art. 99 k.p.c., poprzez jego błędne zastosowanie, pomimo braku przesłanek. Powód wnosi o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez obniżenie zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym z kwoty 1.410 zł do kwoty 60 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód pozwem dochodził dwóch roszczeń, o przywrócenie do pracy oraz o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy - Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. oddalił powództwo. Na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ł. wyrokiem z dnia 19 maja 2011 r. oddalił apelację.

Z brzmienia interpretowanych przepisów (§ 12 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia) wynika rozdzielnosc i zakres przedmiotowej regulacji. W § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia określone zostały stawki minimalne opłaty za prowadzenie spraw o „nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy”. Od kategorii spraw z zakresu prawa pracy określonych w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z 28 września 2002 r., w odrębnych uregulowaniach, zostały wyłączone sprawy o wynagrodzenie za pracę i sprawy o odszkodowanie.

Mając na uwadze, że powód dochodził dwóch roszczeń, pierwszego z art. 56 § 1 k.p. (o przywrócenie do pracy), co do którego, zgodnie z powołanym rozporządzeniem ma zastosowanie § 12 ust. 1 pkt 1 oraz drugiego z art. 57 k.p. (o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy), co do którego, zgodnie z powołanym rozporządzeniem ma zastosowanie § 12 ust. 1 pkt 2 - Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że nie zachodziła sytuacja przedstawiona przez powoda w

zażaleniu, a polegająca na przyznaniu stawek minimalnych za prowadzenie spraw, w których pracownik dochodzi przywrócenia do pracy (§ 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia) i zarazem potraktowanie takiego samego rodzaju spraw odmiennie, ze względu na możliwość zasadzenia alternatywnego roszczenia w postaci odszkodowania (§ 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia). W niniejszej sprawie drugie roszczenie o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy nie było roszczeniem alternatywnym w stosunku do roszczenia o przywrócenie do pracy. Roszczenie to przewidziane w art. 57 k.p. aktualizuje się po przywróceniu do pracy i podjęciu jej przez pracownika. W niniejszej sprawie powód takie roszczenie skonkretyzował obok roszczenia o przywrócenie do pracy w tym samym pozwie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy prawidłowo zasądził kwotę 60 zł odnośnie roszczenia o przywrócenie do pracy oraz kwotę 1.350 zł odnośnie roszczenia o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Kwota 1.350 zł stanowiąca 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia od wartości wynagrodzenia będącego przedmiotem sprawy ($3.600\text{zł}/75\%=2.700$), następnie pomniejszona zgodnie z § 13 ust. 1 o 50% ($2.700/50\%=1.350$). Z kolei suma zasądzanych przez Sąd Okręgowy kwot, od wskazanych w pozwie roszczeń, czyniła kwotę 1.410 zł.

Z powyższych względów nie było uzasadnione w niniejszej sprawie ustalenie wysokości przedmiotowej opłaty na innych zasadach niż wskazane w § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 powołanego rozporządzenia, zatem na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. należało orzec jak w sentencji postanowienia.